

θερίας και ανεξαρτησίας του ελεύθερου τμήματος της Κύπρου. Θα σημαίνει ακόμα την γεωπολιτική στρατιωτική, ιστορική και πολιτισμική αποδυνάμωση και της Κύπρου και της Ελλάδας.

Υψώνουμε ξανά στεντόρεια της φωνής μας για να ακουστεί στα πέρατα του κόσμου και δηλώνουμε απερίφραστα ότι ο τόπος που μας γέννησε δεν ξεχνιέται, δεν παραζαρεύεται, δεν πουλιέται.

Ανάψτε λοιπόν αγαπητοί μου τα εσπερινά κεριά της Αγίας Μαρίας, ανάψτε και κρατείστε, γερά τα χέρια και στις

καρδιές σας άσβεστη την φλόγα της ελπίδας και της επιστροφής.

Από τον ιερό αυτό χώρο στρέφουμε το βλέμμα μας προς τον σκλαβωμένο Πενταδάκτυλο και αναπολούμε όλοι οι κάτοικοι της Κυθρέας και της ευρύτερης περιοχής την άγια εκείνη μέρα της επιστροφής που θα στήσουμε γιορτινό πανηγύρι σε όλα τα μήκη και πλάτη της κωμοπόλης μας, της Μίας Μηλιάς, του Νεου Χωρίου, του Τραχωνιού, της Βώνης, του Έξω Μετοχίου και του Παλαικίθρου.

Σας ευχαριστώ

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

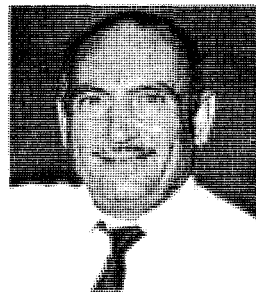
Κώστας Βασιλείου

Γεννήθηκε στην Κυθρέα, Ενορία Αγίου Ανδρονίκου στις 18/4/1940 από τους γονείς, Βάσο Διονυσίου το γένος Διονύση Χριστοδούλου Τζιάμα από το Στρόβολο και Μαρίτσα Κωνσταντή το γένος Κωνσταντή Θεράπου από την Κυθρέα.

Ενυμφεύθη την Αναστασία Φ. Σέα από την Αθηνών και απέκτησαν τέσσερα παιδιά το Βάσο, τη Φανούλα, τη Μάρω και τη Στάλω. Αξιώθηκε δε, να δει και εννιά εγγόνια.

Πέθανε από καρδιά στις 23 Ιανουαρίου 2002 και τάφηκε την επομένη στο

Κοιμητήριο Ανθούπολης. Η κηδεία τελέστηκε από τον Ιερό Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος.

Ο Κώστας ήταν μέλος πολυμελούς οικογένειας και ρίχτηκε από πολύ νωρίς στη βιοπάλη, Δούλευε με τον πατέρα του ως ελαιοχρωματιστής και πρόσφερε αρκετή υποστήριξη στην οικογένειά του.

Αργότερα, και μετά το θάνατο του

πατέρα του το 1970, ανάλαβε ο ίδιος ως εργολάβος ελαιοχρωματιστής, υπήρξε ένας εξαιρετος τεχνίτης και με την τιμιότητα που τον διέκρινε του είχαν ιδιαίτερη προτίμηση.

Τον πιο κάτω επικήδειο εκφώνησε ο κ. Μιχαλάκης Σάββα, δήμαρχος Κυθρέας.

Πολύκλαυστε Κωστάκη,

Με πόνο ψυχής και με δάκρυα στα μάτια στέκομαι μπροστά στο σεπτό σου λείψανο να πω λίγα λόγια στην αιώνια μνήμη σου σήμερα, που αναπάντεχα μας εγκατέλειπες για να πάρεις το δρόμο του αγύριστου ταξιδιού.

Δε θα σκιαγραφήσω τη ζωή σου, αξέχαστε Κωστάκη. Ήσουν σε όλους γνωστός. Ψυχή αθώα και αμνησίκακη, ειλικρινής και γεμάτος χιούμορ. Αντιμετώπιζες τον αγώνα της ζωής με υπομονή, επιμονή και θάρρος. Βράχος ακλόνητος στάθηκες στο διάβα της ζωής σου.

Γεννήθηκες στην Κυθρέα που τώρα είναι τουρκοπατημένη. Παιδί πολυμελούς οικογένειας ρίχτηκες από μικρός στη βιοπάλη δουλεύοντας μαζί με τον πατέρα σου για να βοηθήσεις όσο μπορούσες στις ανάγκες της οικογένειας.

Το 1962 παντρεύεσαι στην Αθένου την Αναστασία Φ. Σέα. Με τη σύζυγο σου απέκτησες τέσσερα παιδιά, που

αυτά σου χάρισαν εννέα εγγόνια.

Το 1970 η αγάπη σου για τη γενέτειρά σου σε ωθεί να μετοικήσεις ξανά στην Κυθρέα, όπου παρέμεινες μέχρι τα τραγικά γεγονότα του 1974 που πήραμε όλοι το δρόμο της προσφυγιάς. Όταν ο ξεριζωμός έγινε βίωμα και στέρεψαν τα δάκρυα για τους αδικοχαμένους και τους αγνοουμένους ρίχτηκες ξανά στον αγώνα για να μεγαλώσεις την πολυμελή οικογένεια σου και να δώσεις στα παιδιά σου τα απαραίτητα εφόδια για να γίνουν καλοί πολίτες στην κοινωνία. Φεύγεις πρόωρα μα με ήσυχη τη συνείδηση σου πως αποκατέστησες τα παιδιά σου και πως εκτέλεσες στο ακέραιο το καθήκον σου στην οικογένεια, στην κοινωνία και στην πατρίδα. Φεύγεις με το καημό της σκλαβωμένης σου πατρίδας και με ανεκπλήρωτο τον πόθο να δεις ξανά τον αγνοούμενο αδελφό σου Χρίστο.

Αξέχαστε Κωστάκη, κοιμήσου ήσυχος τον αιώνιο σου ύπνο, γιατί αφήνεις αντάξιους διαδόχους να συνεχίσουν τη δική σου πορεία. Θα μείνεις για πάντα στις καρδιές όλων μας.

Ελαφρύ να είναι το χώμα που θα σε σκεπάσει.

Αιώνια σου η μνήμη,

αξέχαστε Κωστάκη